

Auringonkukkakimppu

Noelle Lambert Barrus
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Tanskassa.

Amalie meni vanhempiensa kanssa sisään kirkkoon. Pianolla soitetujen kirkon laulujen ääni täytti kappelisalin. Amalie ja hänen perheensä etsivät vapaan penkin ja istuutuivat.

Sakramenttikokous alkoi, ja pian koko seurakunta lauloi alkulaulua. Laulaessaan Amalie huomasi heidän naapurinsa, sisar Aishan, istuvan lähellä. Mutta sisar Aisha ei laulanut. Hän kurtisti kulmiaan.

Sisar Aisha oli aina hyvin ystävällinen Amaliele. Mutta hän näytti usein surulliselta. Amalie tiesi hänen asuvan yksin. Ehkä hän oli yksinäinen.

Amalie toivoi, että hän voisi tehdä jotakin auttaakseen. Mutta mitä?

Seuraavalla viikolla Amalie lähti pyöräilemään pitkä tietä pitkin. Hän kulki suurten vihreiden peltojen ohi. Hän tunsi auringon lämmön ihollaan.

Pian hän tuli auringonkukkapelolle. Kirkkaankeltaiset kukat heiluivat hieman tuulessa ja kurottuivat kohti aurinkoa. Ne olivat tosi pitkiä ja tosi suuria!

Pellon vieressä kyltissä luki: *Auringonkukkaa ilmaiseksi! Poimi niin monta kuin haluat.*

Amalie tuijotti peltoa. Kukat näyttivät keltaiselta mereltä, joka hymyili taivasta kohti.

Hän nousi pyörän selästä ja poimi kukkakimppun. Hän voisi antaa kukat äidille! Äiti rakasti kukkia. Mutta kukkia oli riittävästi, jotta hän voisi poimia niitä myös jollekulle toiselle.

Hänen mieleensä tuli nimi: sisar Aisha. Ehkä nämä kukat voisivat osaltaan piristää hänen päiväänsä.

”Toivottavasti hän pitää auringonkukista”, Amalie sanoi hiljaa itsekseen. Häntä kuitenkin hermostutti vähän. Entä jos sisar Aisha pitäisi sitä kummallisena?

Amalie halusi auttaa.
Mutta kuinka?

Amalie lakkasi poimimasta kukkia. Hän hieroi pehmeitä terälehtiä sormiensa välissä. Ehkä hänen ei pitäisi antaa kukkia sisar Aishalle.

Ei, Amalie ajatteli. Hän tiesi, että hänen pitäisi antaa ne sisar Aishalle. Ne eivät ehkä tee kaikkea paremmaksi. Mutta Amalie halusi silti auttaa – edes pienellä tavalla. Hän voisi antaa kukat sisar Aishalle huomenna kirkossa.

Amalie käytti kauan aikaa poimiakseen parhaita kukkia. Hän kokosi ne yhteen ja asetti ne varovasti pyöränsä koriin. Sitten hän hyppäsi pyöränsä selkään ja ajoi kotiin. Kukkien kirkas keltainen näytti kauniilta, kun taustalla oli metsän tummanvihreää.

Kun Amalie tuli kotiin, hän satoi kummankin kimppun nauhalla. Hän antoi toisen äidille.

Äiti hymyili leveästi nähdessään sen. ”Kiitos! Ne ovat kauniita.” Hän laittoi kukat maljakkoon pöydälle.

Seuraavana päivänä Amalie vei toisen auringonkukkakimppun kirkolle. Hän huomasi sisar Aishan istumassa yksin penkillä.

”Hei”, Amalie sanoi. ”Poimin sinulle auringonkukkia.”

Amalie ojensi kukat. Kun sisar Aisha näki ne, hän hymyili. Amalie ei ollut nähnyt hänen hymyään pitkään aikaan. Hänen silmänsä olivat täynnä valoa.

”Kiitos”, sisar Aisha sanoi. Hän halasi Amalieta. ”Nämä ovat lempikukkiani.”

Amaliekkin hymyili. Hän ei ollut tiennyt, että ne olivat sisar Aishan lempikukkia! Mutta Pyhä Henki oli innoittanut häntä poimimaan kukkakimppun sisar Aishalle, ja Amalie oli kiitollinen siitä, että hän oli kuunnellut. ●

”Jos sinulla on ajatus tehdä jotakin hyvää, se on Pyhän Hengen innoittama.”

Vanhin David A. Bednar, Face to Face, maailmanlaajuinen lähetyksen nuorille, 12. toukokuuta 2015, Gospel Library.